

[Korsgaard.]

være forsvarligt at udbetale Erstatning eller ej. Forholdet er jo det, at naar Pengene kommer fra Staten, kommer de fra en Kasse, hvortil vi alle, eller i hvert Fald mange af os, indbetaler større eller mindre Beløb, og jeg forstaaer da Lovforslaget saaledes, at nogle af dem, som man maaske har tænkt ikke skulde have de 200 Kr. udbetalt, netop er Folk, som i Forvejen har betalt store Beløb, mange Gange meget store Beløb til den Kasse, hvorfra Erstatningen skal komme. Hvis man da ser paa Sagen ud fra mit Synspunkt, ud fra det Princip, jeg har givet Udtryk for: at det er en Slags Forsikring, synes det højst urimeligt, at Erstatningsbeløbet eventuelt skal unddrages de Mennesker, der har betalt det store Kontingent. Men jeg haaber, at den højtærede Minister vil skønne saaledes, at den Erstatning, der her er Tale om, ikke bliver unddraget nogen paa Grund af, at vedkommende har for stor Indtægt eller for stor Formue. Jeg ser nok, at der efter Lovforslaget kan finde en Forhandling Sted med Landbrugsraadet, men jeg ved ogsaa, at der er nogle, som ikke sætter Landbrugsraadet saa eventyrlig højt. Jeg har endda hørt nogle sige: Ja, men hvis Landbrugsraadet skal tage Bestemmelse om, hvem der skal have Erstatning, og hvem der ikke skal have det, kan det være, det gaar saadan, at de, der har en Jordværdi af 40 000 Kr. eller derover, ingen Erstatning vil faa. Jeg kan nu absolut ikke tro, at Landbrugsraadet vil se saadan paa det. Jeg vil meget snarere tro, at Landbrugsraadet netop vilde se omvendt paa det og sige, at de Landmænd, der har over 40 000 Kr.s Jordværdi, har maattet afgive nogle Svinekort og derfor trænger meget mere til Erstatning end andre. Jeg ved det, som sagt, ikke — jeg har ikke den Ære at være Medlem af Landbrugsraadet —, men dette Ting har den Ære at have Landbrugsraadets Præsident som Medlem af Tinget, saa det kan jo være, at vi af Landbrugsraadets Præsident kan faa at vide, hvilket Princip man fra Raadets Side vil lægge til Grund for Bedømmelsen, naar den højtærede Minister spørger Landbrugsraadet.

Jeg skal ikke stille Forslag om, at Lovforslaget henvises til Udvalgsbehandling, idet jeg — som jeg sagde før — regner med, at det allerede er saa gennemdebatteret i det andet høje Ting, at man ikke kan komme ret meget længere. Jeg skal da slutte med endnu en Gang at takke for Lovforslaget, som det er forelagt, og til-

sige mit Partis velvillige Støtte til dets Gennemførelse.

Martin Sørensen (Peterslund): Det er vist ikke for stærkt et Udtryk at bruge, naar jeg siger, at Mund- og Klovesygen, der nu atter i Sommeren 1938 bredte sig ud over hele Danmark efter at være begyndt i Sønderjylland, var en Ulykke for Landbruget og en Ulykke for Landet. Og det var en uafvendelig Ulykke, for paa det Tidspunkt kendte man jo ikke noget forebyggende Middel. Det var først senere, at Dr. Schmidts Vaccine blev kendt og bragt i Anvendelse for nogle faa Besætninger; det skete i December 1938, og det var kun et meget begrænset Antal Besætninger, den blev anvendt paa; men det viste sig jo at have en heldig Indvirkning.

Smitstoffet er ikke nærmere bestemt, og Smittevejen er ikke engang oplyst. Jeg havde Sygen paa min Gaard, men to af mine Naboer, der bor lige op ad mig, og som der er Samkvem med næsten hver Dag — det kan man jo ikke forhindre —, fik den ikke. Den slog ned hist og her fra den ene Ende af Landet til den anden — saa ganske umotiveret. Ingen Mennesker kender Smittevejen, og derfor er det jeg siger, at Landmændene helt er prisgivet Naturens og — lad os sige — „Lykken“s lunefulde Spil. Ingen ved, hvorfor nogle faar Sygen, og ingen ved, hvorfor andre gaar fri.

Nu kunde man jo sige — det er ogsaa blevet sagt mig —, at det var noget, man vidste, at Mund- og Klovesygen kommer en Gang imellem med visse Mellemrum, og saa burde man have forsikret sig mod den. Vi har jo saa mange Slags Forsikringer i Landbruget: for Brand, Storm, Hagl, Ulykker, Ansvar og meget andet; men en Forsikring mod Mund- og Klovesyge er saa godt som ingenting værd, fordi saa mange faar denne Syge — saa mange, at Præmien vil blive af en saadan Størrelse, at Landmændene ikke kan betale den. Og saa optræder den jo saa uensartet i Henseende til Voldsomhed i de enkelte Besætninger; i een Besætning dør der mange Dyr, og der optræder meget haarde Følgesygdomme, særlig Kastning, Utrivlighed, Ledsygdomme, Bylder og Yversygdomme foruden den nedsatte Mælkeydelse, medens en anden Besætning kommer igennem uden større Tab eller Følgesygdomme. Alle disse Forhold gør det nødvendigt, at der udbetales en Erstatning paa et bredere Grundlag end de lokale Forsikringsforeninger, altsaa en Erstatning fra Staten